

ὅστις διὰ τὴν γενναίαν αὐτοῦ καὶ ὄντως ἐπιζήλον ἀπόφασιν τοῦ ν' ἀφιέρωσθ ἄπασαν τὴν παρουσίαν του εἰς τὸν ἱερὸν τῆς Πατρίδος βωμὸν, καὶ διὰ τὸν σκοπὸν ἔν κατὰ προτίμησιν παντός ἄλλου κυρίως προέβητο, ὅπως τὸ ἴδιον αὐτοῦ κληροδότημα χρησιμεύσῃ ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐκπαίδευσιν καὶ ἡθοποιήσιν τῆς Πατρῴου Νεολαίας· εἰκότως νῦν ἀπολαύει τὸν κοινῶς παρὰ πάντων ὑπειλούμενον φόρον τῆς ἀκραίρνοῦς εἰγνωμοσύνης, τοῦ ἐγκαρδίου πόθου καὶ τῆς ἐνθουσιώδους ἐξυμνίσεως· διότι παρκαχὼν ἐξυτὸν λαμπρὸν ὑπόδειγμα ἀγνοῦ πατριωτισμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθόν, παρίσταται ὡς λύχνος σὺχὶ κεκαλυμμένος ὑπὸ τὸν μῦθον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς λυχνίας ἐπιτεθειμένος, ὅπως οἱ συμπολιταὶ του καθοδηγούμενοι ὑπὸ τοῦ φωτός του ἀμυλλῶνται πρὸς ἀπομίμησιν τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων, πρὸς ἐκτέλεσιν ἀγαθοεργῶν καὶ κοινωφελῶν πράξεων· οἵτινες καίτοι μὴ ὄντες ἐπίσης ἄπαντες προωρισμένοι νὰ φωταγωγῶσιν ὡς φαινοὶ λαμπτήρες, ἔχουσιν ὅμως ἕκαστος πρὸς ἕλληψιν πάσης προφάσεως τὴν ἰδίαν ἐξυτῶν λαμπάδα, ὡς αἱ Περθένοι ἐκείνοι τοῦ Εὐαγγελίου, ἀρκεῖ μόνον νὰ διατηρῆ πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ του ἀναμμένον τὸ φῶς, ὅπερ καίτοι ἀμυδρὸν, εἶναι ὅμως ἀνακτίμητον, διότι τὸν φωτίζει καὶ τὸν διευθύνει διηλεκτῶς εἰς τὴν ἀκριβῆ καὶ ἀπταιστον ἐκπλήρωσιν τῶν πρὸς τὴν κοινωνίαν καθηκόντων του, διότι τὸν προφυλάττει ἀπὸ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ εὗρεθῇ σκοτεινὸς καὶ ἀνεταίμαστος, ὅταν ἔλθῃ ὁ Νυμφίος ὅπως ἀπαιτήσῃ παρ' αὐτοῦ λόγον τῶν πράξεών του, ὅπως ἀποταίη πρὸς αὐτὸν τὸ φεβερὸν ἐκεῖνο ἐρώτημα, κατὰ πόσον συνήργησεν εἰς ἐμπέδωσιν καὶ ἐπαύξεισιν τοῦ κοινωνικοῦ συμφέροντος.

Σὺ δὲ, ὦ μακαρία ψυχὴ, ἣτις καὶ ἐνόσω παρεπιδήμεις ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐνεπνέεσο ὑπὸ τῶν εὐγενεστέρων καὶ ἀκραίρνεστέρων αἰσθημάτων, καὶ μετὰ θάνατον ἐπέθηκας χροσπὴν κορωνίδα εἰς τὸν κοινωνικὸν σου βίον, ἐπιδείξασα πραγματικῶς καὶ ἐν ἔργῳ μετὰ πόσης στοργῆς καὶ περιπαθείας ἐνδιεφέρεσο ὑπὲρ τῆς κοινῆς τῶν Συμπολιτῶν Σου ἐκπαίδεύσεως, Σὺ καὶ νῦν, ἐπαναπαυομένη ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Δημιουργοῦ, κατεύθυνον πρὸς αὐτὸν τὰς δεήσεις σου ὅπως, στίψῃς μετ' ἐπιτυχοῦς ἐκβάσεως τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰς θυσίας Σου, κατευσδώσῃ τὸ ποίημα τοῦτο τῶν χειρῶν Σου, τοῦτο τὸ ὑπὸ Σοῦ ἐγκαθιδρυθὲν Ἐκπαιδευτήριον, ὅπως διὰ τῆς Αὐτοῦ ἀντιλήψεως καὶ χάριτος προσδεῦον πάντοτε ἐπὶ τὰ κρείττω καὶ τελειοποιούμενον παραγὰγῃ Νεολαίαν κατ'ἠρητισμένην μὲ Ἑλληνικὴν Παιδείαν, εὐσέβειαν καὶ χρηστότητα, Νεολαίαν νοήμονα, κοσμίαν καὶ ἐθιμόφρονα, Νεολαίαν, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐκπαιδευμένην εἰς ὅλας ἐκεῖνας τὰς διανοητικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρετὰς δι' ὧν μέλλει ποτὲ τῆς μὲν κοινῆς ἡμῶν Πατρίδος τὰς εὐχὰς νὰ ἐκπληρώσῃ, ἀόκνως συναγωνιζομένη εἰς πᾶν εἶτι δύναται νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν Παλιγγενεσίαν της, ἐξυτὴν δὲ νὰ περικοσμήσῃ μὲ τῆς δόξης καὶ τῆς ἀγλαίας τὸν περικαλλῆ καὶ ἀμάραντον στίφανον. Γένοιτο!

ἩΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΚΙΝΑ.

(Συνέχεια καὶ τέλος. Ἴδε φυλλ. ἀδ. ΡΗΕΤ'.)

— 000 —

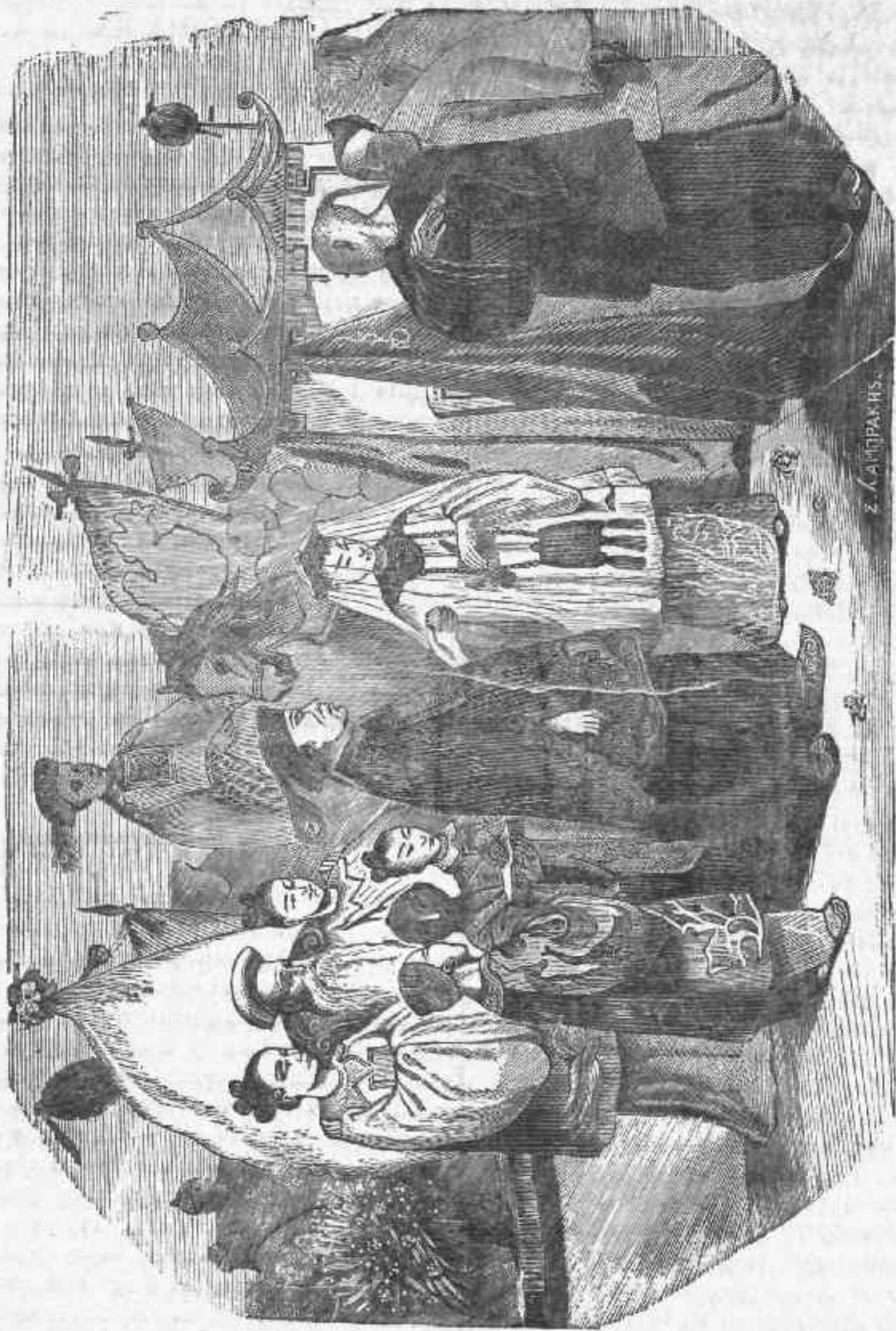
Δύο εἶδη γάμου ὑπάρχουσιν ἐν τῷ οὐρανίῳ κράτει καὶ ὁ μὲν εἰς καλεῖται νόμιμος, διότι ἡ σύζυγος καθίσταται δι' αὐτοῦ ἰσότιμος, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τῷ ἀνδρὶ, ὅστις δὲν δύναται νὰ τὴν διαζευχθῆ εἰμὴ εἰς περιστάσεις σπανιωτάτας, τὰς ὁποίας μάλιστα διαγράφει μετὰ μεγίστης ἀκριβείας ὁ νόμος, ὁ δ' ἕτερος λέγεται γάμος τῆς δευτέρας χειρὸς (kia isie), καὶ εἶναι συμβίωσις, ἀτοπος μὲν, ἐπιτετραμμένη ὅμως ὑπὸ τοῦ νόμου. Ἡ κατὰ τοῦτον τὸν γάμον σύζυγος ἀνομάζεται σείζυγος δευτέρας τάξεως, ἐνῶ ἡ κατὰ τὸν ἄλλον τιτλοφορεῖται σείζυγος πρώτης τάξεως. Ἐπειδὴ δὲ ἡ τῆς δευτέρας τάξεως ὑποτάσσεται εἰς τὰ προσάγματα καὶ τὰ νεύματα τῆς πρώτης, ὑποθέτομεν ὅτι δυσχεροστάτη θὰ εἶναι ἡ θέσις τῆς ὑποδεστέρας γυναικός.

Εἰ καὶ ἐπιτρέπεται ὑπὸ τοῦ Κινεζικοῦ νόμου ἡ πολυγαμία, δὲν ἐνεργεῖται ὅμως κατὰ τὴν ἀκριβῆ σημασίαν τῆς λέξεως· διότι οὐδεὶς ποτε συνέρχεται εἰς γάμον μετὰ δύο γυναικῶν τῆς πρώτης τάξεως· εἰς ἐναντίως ἕκαστος συμβίωσι μετὰ μιᾶς τοιαύτης, ἐνῶ τὰς τῆς δευτέρας πολλαπλασιάζει ἐπ' ἀπειρον, ἐφ' ὅσον θέλει καὶ δύναται.

Ἴδου δὲ καὶ πῶς διαπραγματεύονται τὰ τοῦ γάμου.

Ὡς καὶ παρ' ἡμῖν οὕτω καὶ εἰς Κίνα, γίνεται πρῶτον ὑπόθεσις, καὶ δεύτερον γάμος. Ἐπειδὴ δὲ αἱ γυναῖκες ζῶσιν ἐκεῖ, ὡς καὶ εἰς τὴν Τουρκίαν, ἐντὸς γυναικωνίτου, καὶ οὐδεὶς βλέπει αὐτὰς ἐνόσω εἶναι ἀγαμοί, μεταχειρίζονται προξενητρικῶς. Ὅταν τις τῶν νέων ἐπιθυμῇ νὰ νυμφευθῆ, ἀφοῦ πρῶτον ζητήσῃ καὶ λάβῃ τὴν συγκατάθεσιν τῶν γονέων του, στέλλει προξενήτριαν ἵνα ζητήσῃ καὶ τὴν τῶν γονέων τῆς νέας, ἢ ἂν δὲν ἔχῃ γονεῖς, τὴν τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ της· εἰδὲ καὶ δὲν ἔχει οὔτε ἀδελφόν, τὴν τοῦ νομάρχου· διότι, κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς νομοθεσίας, ἡ διοικητικὴ ἀρχὴ ἐφορεύει καὶ εἰς τὴν σπουδαίαν καὶ ἰδιωτικὴν ταύτην πράξιν. Ὁ αὐτοκράτωρ θεωρεῖται καὶ ἀνομάζεται πατὴρ καὶ μήτηρ τοῦ λαοῦ· ὅθεν ἡ ἐξουσία αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ἡ τῶν ἀντιπροσώπων του, ἀναπληροῖ τὴν τῶν ἀποθανόντων γονέων.

Δοθείσης τῆς συγκαταθέσεως, οἱ γονεῖς τῆς νέας, κοινοποιοῦσιν αὐτῇ τὴν πρότασιν, καὶ τὴν παρακινῶσι νὰ σκεπθῆ σπουδαίως καὶ ν' ἀπορραίσῃ· διότι, ἐκ συστήματος δὲν βιάζουσι ποτὲ τὰς νέας νὰ ὑπανδρευθῶσιν. Ἐὰν ἡ νέα εἰσακούσῃ τὴν πρότασιν, στέλλει πρὸς τὸν νέον ἐπιστόλιον περιέχον ὡςτὼ στοιχεῖα τοῦ ἀλφαβήτου. Οὗτος δὲ παραλαβὼν αὐτὰ, τὰ φέρει ἀμέσως εἰς τὸν μάντιν, ὅστις τὰ ρίπτει εἰς κληρωτίδα, καὶ τὰ ἐκβάλλει ἐν μετὰ τὸ ἄλλο. Καὶ ἐὰν οἱ χαρακτηρῆς, οὕτω πῶς ἐκβαλλόμενοι καὶ συναρμολογούμενοι, ἀποτελέσωσιν ἐνοσίαν

Γάμος Κερσεικός.

τινα λογικῆν, ὁ γάμος ἀπορασίζεται· εἰδὲ μὴ, ἀπορρίπτεται. Τὰ ὀκτὼ ταῦτα στοιχεῖα ἐξάγονται ἐκ τοῦ Ἰκερ, ἱεροῦ βιβλίου. Καὶ δύο μὲν ἀνάγονται εἰς τὸν μῆνα, δύο εἰς τὴν ἡμέραν, δύο εἰς τὴν ὥραν, καὶ δύο εἰς τὸ λεπτόν ὅτε ἐγεννήθη ἡ κόρη.

Ὁ μάντις εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἐκπληρώσῃ ἀκριβῶς τὸ καθήκον του, μεταφράζων, οὐχὶ ἐρμηνεύων· διότι ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη συναρμολογία τῶν γραμμάτων ἀνήκει εἰς τὴν σύμπτωσιν μόνην. Εἰδέποτε μεταφράσει δολίως, γίνεται εὐκόλως ὁ ἔλεγχος, καὶ τὸ ἐπὶ τοῦτο διωρισμένον δικαστήριον τὸν τιμωρεῖ ἀσφιδρότατα.

Μετὰ τὴν μαντεῖαν, ἐάν ᾖναι εὐνοϊκῆ, ὁ νέος στέλλει δῶρα, ὑπὲρ τὴν δύναμίν του πάντοτε, εἰς τὴν μνηστῆν του· ὀνομάζονται δὲ ταῦτα εὐοῦλι, δηλαδὴ μνηστήρια· καὶ ἐάν ἡ νέα δεχθῆ αὐτὰ, ἢ ὑποχρέωσὶς τῆς εἶναι ἀμετάθετος, διότι ἡ παραδοχὴ αὕτη ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἡμετέρα· συγκατάθεσιν τὴν γενομένην ἐνώπιον τοῦ ἱερέως. Ἡ γυνὴ, λέγει ὁ κώδιξ, ἢ ἀρνούμενη νὰ συζευθῆ τὸν ἄνδρα μεθ' οὗ ἐμνηστεύθη ἐκουσίως, τιμωρεῖται παραδειγματικῶς καὶ συζευγνίσεται βία μετ' αὐτοῦ. Τὸ δ' ἐσπέρας τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ὁ νέος ἔστειλε τὰ μνηστήρια, προσκαλεῖται μετὰ τῶν γονέων του παρὰ τῶν γο-

νέων τῆς νύμφης εἰς μέγα συμπόσιον, εἰς δ' ὁμοίως δὲν παρευρίσκειται καὶ αὐτὴ, καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος ἐκλέγουσιν ἐκ συμπόσιον ἡμέραν αἰσίαν ἵνα τελεσθῆ κατ' αὐτὴν ὁ γάμος· διότι, κατὰ τὴν παραδεδομένην τάξιν, ὀλίγη μόνον ἡμέρα χωρίζουσι τὴν ἐποχὴν τῆς μνηστεύσεως ἀπὸ τῆς τοῦ γάμου. Κατὰ δὲ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς ὁ μνηστὴρ ἐνδεδυμένος πλουσίως καὶ καθήμενος ἐπὶ ἵππου μεγαλοπρεπῶς ἐπίσης συνσκευασμένου, μεταβαίνει εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μελλονύμφου, προπερευομένου φορείου ἀνθρασκεπάστου, τὸ ὁποῖον φορεῖον νυμφικὸν καλεῖται, διότι ἐν αὐτῷ θά καθήσῃ ἡ νύμφη. Τὸ φορεῖον ἀκολουθοῦσι πολλοὶ μουσικοὶ αὐλοῦντες χαρμυσίνως, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐρχεται ὁ γαμβρὸς ὅπως φαειροπρόσωπος καὶ περικυκλωμένος ὑπὸ τῶν συγγενῶν καὶ πλῆθος φίλων. Φθάσαντα δὲ εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας οἱ γνωστοὶ τῆς μνηστῆς ὑποδέχονται αὐτὸν καὶ συνδιαλέγονται μετ' αὐτοῦ, ἐνῶ ἡ νέα ὅλη κεκλυμένη ἀναβάνει εἰς τὸ φορεῖον. Τὸ φορεῖον κλείεται παρευθὺς τότε, καὶ ἡ κλεῖς παραδίδεται τῷ ἀνδρὶ, τοῦ λαιποῦ μόνω κατόχῳ τῆς ἐν ἐκείνῳ κόρης. Ἐνίστε, ἐνῶ τὸ φορεῖον μετακομίζεται, ὁ μνηστὴρ ἀνυπόμονος ἀνοίγει αὐτὸ καθ' ὁδὸν ἵνα βεβαιωθῆ μὴ ἠπατήθη παρὰ τῆς προζενητριάς. Καὶ ἂν νομισθῆ ὅτι ἠπατήθη, ἀποπέμπει μετ' ὀργῆς τὸ φορεῖον πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς νέας, καὶ ὁ γάμος διαλύεται· ἀλλὰ τοιοῦτο προνόμιον δὲν ἔχει καὶ ἡ ταλαίπωρος νέα. Ἡ συνοδεία λοιπὸν διευθύνεται πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ νέου, ὅπου ἐλθόντες πεζεύουσι πάντες, καὶ παρουσιάζουσι τὰς ὑποκλίσεις τῶν πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ γαμβροῦ, ἐνῶ ἡ μνηστὴ ὑπόσχεται αὐτοῖς ἀγάπην καὶ ὑπακοήν. Μετὰ ταῦτα μεταβαίνουσιν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν προγόνων ὅπου ἡ νύμφη κλίνει εὐλαβῶς γένυ, καὶ ἐκεῖθεν ἐρχονται εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον ἐν ᾧ τελεῖται ἡ τελετὴ τοῦ ποτηρίου ὡς ἐφεξῆς· εἰς τῶν συγγενῶν τοῦ νέου προσφέρει αὐτῷ ποτήριον πλῆρες οἴνου· οὗτος δὲ βάπτει τὰ χεῖλη ἐν αὐτῷ, καὶ ἀποκαλύπτων κατὰ πρῶτον τότε τὴν νύμφην, δίδει αὐτῇ τὸ ποτήριον. Ἀψοῦσα δὲ ἡ νέα πίνει ὡσαύτως, καὶ τὸ ἀποδίδει εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅστις ῥίπτων αὐτὸ ἀμέσως κατὰ γῆς τὸ συντρίβει, σημαίνων διὰ τούτου ὅτι οὐδεὶς θέλει πίνει ἀπὸ τοῦ ποτηρίου τὸ ὁποῖον ἤνωσεν αὐτοῦς. Τὴν τελετὴν ταύτην διαδέχεται ἐπὶ τέλος μεγαλοπρεπὲς συμπόσιον.

Ὁ γάμος ὁμοίως ἔχει καὶ διαζύγιον· καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὅτε ἡ διάζευξις ἐγένετο δεκτὴ παρὰ τοῦ νόμου, πολλαὶ συνέδησαν κατὰ χρέαις· ἀλλὰ σήμερον σπανίως τὰ δικαστήρια παραδέχονται τοιαύτας αἰτήσεις.

Ἐπάρχει δὲ δύο εἰδῶν διαζύγιον· ἐκούσιον καὶ νόμιμον.

Καὶ τὸ μὲν ἐκούσιον εἶναι ἀπαράλλακτον ὡς τὸ ἡμέτερον, τὸ κατ' ἀμοιβαίαν συνκίνεσιν γινόμενον, τὸ δὲ ἄλλο, τὸ νόμιμον, γίνεται ἕνεκα ἐνὸς τῶν ἑπτὰ τούτων ἀμαρτημάτων·

1. Στερώσεως.
2. Καταφρονήσεως πρὸς τοὺς γονεῖς τοῦ ἀνδρός.

3. Φιλοκατηγορίας.

4. Ἀκολασίας.

5. Φιλοκλοποσύνης.

6. Ζηλοτυπίας καὶ

7. Νοσηρῶς καταστάσεως.

Ἡλὴν δὲ μίᾳς καὶ μόνης περιπτώσεως, τῆς περιπτώσεως τῆς ἀκολασίας, ὅτε τὸ δημόσιον καταδικάζει ἐξ ἐπαγγέλματος τὸν ἐνοχον, τιμωροῦν ἐνίοτε καὶ αὐτὸν τὸν σύζυγον διὰ τὴν ἀγνοίαν ἢ τὴν συγκρατήσασίν του, καθ' ὅλας τὰς λοιπὰς ὁ ἀνὴρ εἶναι κύριος νὰ ζητήσῃ ἢ οὐ τὸ διαζύγιον. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τοῦ ἀμαρτήματος ἀποδειχθέντος δὲν γίνεται πάντοτε δεκτὴ ἡ αἴτησις· διότι ἰδοὺ τί ἀνκρινώσκωμεν ἐν τῷ κώδικι· α Δεδόσθη ὅτι ὑπέπεσεν ἡ γυνὴ εἰς ἐν τῶν ἑπτὰ ἀμαρτημάτων· τὸ διαζύγιον ὁμοίως δὲν δίδεται ἐὰν αὐτὴ ἐπενθηρόρησε τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη χάριν τῶν γονέων τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἢ ἐὰν ἡ οἰκογένεια τούτου, πρὶν ἀπορος καὶ πτωχὴ, ἐγένετο πλουσία καὶ ἰσχυρά, ἢ ἐὰν ἡ γυνὴ δὲν ἔχη γονεῖς ἵνα παραλάβωσιν αὐτήν· ὁ σύζυγος ὅστις τούτων οὕτως ἐχόντων ζητεῖ διαζύγιον, τιμωρεῖται ἐπανορθωτικῶς. Μόνη ἡ ἀπιστία τιμωρεῖται ἀμεταθέτως διὰ διαζυγίου. Ἡ σημασιωτέον δὲ ὅτι ὁ νόμος ὁμιλεῖ πάντοτε περὶ τῶν δικαιοματιῶν τοῦ ἀνδρός, οὐδὲν δὲ τοιοῦτον παραχωρεῖ τῇ γυναικί.

ΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ.

—000—

Ἐνῶ λόγος πολὺς γίνεται σήμερον περὶ ἀκριβοῦς καὶ ἀπαθοῦς ἱστοριογραφίας τοῦ ἡμετέρου ἀγῶνος, καὶ ἤδη ἕτερος δημοσιογραφικὸς ἀγὼν τὸν στρατιωτικὸν ἐκείνον διαδέχεται πρὸς ἐξ ακρίβωσιν πραγμάτων, χαρακτήρων, ἰδεῶν καὶ προσημάτων φιλονεικουμένων, τὸ καθ' ἡμᾶς, ἐλασινολογοῦμεν τὸ δυστύχημα τῆς ἐποχῆς μας, ὅτι καταδεδικασμένοι ὄντες εἰς ἀπορίαν σχεδὸν πανταλῆ τῶν ἐπισήμων ἐγγράφων, τῶν ἀλληλογραφικῶν, τῶν προσωπικῶν ἀπομνημονευμάτων ἱστορικῆς περιόδου, λίαν ἀφ' αὐτῆς ἀτάκτου καὶ συγκεχυμένης, νῦν μὲν ἐπαινοῦμεν ἀνδράς, ὧν τὰ κατορθώματα δύναται ποτε τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ἄλλως πῶς νὰ παραστήσῃ, νῦν δὲ καταδικάζομεν βίους καὶ πολιτείας, ὧν τὴν ἀπολογίαν ὁ τύπος εἰτέτι δὲν παρέδωκεν εἰς τὸ ἀδέκαστον τῆς δημοσιότητος κριτήριον. Ἀποβιοῦσιν εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου οἱ ἐπιζήσαντες εἰς τὴν ἐπανάστασιν ὀπλαρχηγοὶ, ἕκαστος μεθ' ἑαυτοῦ φέρων εἰς τὸν τάφον τὸ μυστήριον τῆς συνεργίας του, καὶ πρὸς ἀμοιβὴν τῆς ἑαυτοῦ θυσίας μὴ ἀπολαμβάνων παρ' ἡμῶν ἢ ῥητορικὰς τινας φράσεις ἐπιταφίους, δάφνας τὰς ὁποίας ἀφειδῶς ἐπ' αὐτοῦ σκροπίζομεν, ὡς εὐώνους, καὶ οὐ παντὸς ἀξίας. Ἀπῆλθον ἤδη τῶν ὀπλαρχηγῶν οἱ κρείττους· ὁ λίθος ἐπλάκωσε τῶν μὲν τὸ μνημα, τῶν δὲ καὶ τὴν μνήμην ἐνταυτῷ. Ἡ